

Groza

Vasile Alecsandri

Galben ca făclia de galbenă ceară
Ce aproape-i ardea,
Pe-o scândură veche, aruncat afară,
De somnul cel veșnic Groz-acum zăcea;
Iar după el nimeni, nimeni nu plângea!

Poporul împrejur-i trist, cu-nfiorare,
La el se uita.
Unii făceau cruce; alții, de mirare,
Cu mâna la gură capul clătina
Și-ncet, lângă dânsul, își șopteau așa:

El să fie Groza cel vestit în țară
Și-n sânge-ncrunțat!
El să fie Groza, cel ce ca o fiară,
Fără nici o grijă de negrul păcat,
A stins zile multe și lege-a călcat!

Un moșneag atunce, cu o barbă lungă,
La Groza mergând,
Scoase doi bani netezi din vechea sa pungă,
Lângă mort îi puse, mâna-i sărutând,
Mai făcu o cruce și zise plângând:

Oameni buni! an iarnă bordeiu-mi arsese,
Și pe-un ger cumplit
Nevasta-mi cu pruncii pe câmp rămăsese.
N-aveam nici de hrană, nici țol de-nvelit,
Și nici o putere! eram prăpădit!

Nu așteptam altă din mila cerească
Decât a muri,
Când creștinul ista, Domnu-l odihnească!
Pe-un cal alb ca iarna în deal se ivi
Și-aproape de mine calul își opri.

Nu plânge, îmi zise, n-ai grijă, române,
Fă piept bărbătesc;
Na, să-ți cumperi haine, și casă, și pâine...
Și de-atunci copiii-mi ce-l tot pomenesc,
Oameni buni! de atunce în tihnă trăiesc.

Și, sărutând mortul, bătrânul moșneag

Oftă și se duse cu-al său vechi toiag.
Iar poporu-n zgomot strigă, plin de jale:
Dumnezeu să ierte păcatele sale!